

שיעור מספר 12*

18 – 24 מרץ

פועלו של רוח הקודש

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: יוחנן 11-16:8; רומים 5:10; עברים 15,16:4; 17 לפטרוס 8,9:5; 17 ליוחנן 12,13:5; תהלים 24:31;

פסוק לשינון: "ואלהי התקוה הוא ימלא אתכם כל שמחה ושלום באמונה למען תעזבו תקותכם בגבורת רוח הקדש" (רומים 13:15).

אנו מתקרבים לסוף רבעון זה על רוח הקודש ורוחניות, וכעת נתמקד באחת העובדות המכריעות על הרוח אשר טרם קיבלה את תשומת לבנו. כאשר ישוע הודיע לתלמידיו כי ישוב אל האב, הוא הבטיח לשלוח להם את רוח הקודש, "והפרקליט רוח הקדש אשר ישלח אבי בשמי הוא ילמדכם את כל ויזכיר את כל אשר הגדתי לכם" (יוחנן 14:26). לפי דברי ישוע, רוח הקודש הוא פרקליט, כלומר "עוזר" או "עורך דין" אשר משתדל בשבילנו. יתרה מכך, ישוע מספר מה תהיה עבודתו: "והיה כל יבא והוכיח את העולם על דבר החטא והצדק והמשפט" (יוחנן 8:16).

במהלך השבוע האחרון שלנו נלמד בפירוט רב יותר על עבודה ספציפית זו של רוח הקודש. כמו כן נלמד כיצד עבודה זו קשורה לשני היבטים חשובים בחיינו: הבטחת הישועה שלנו, ותקווה גדולה המניעה את חיינו כתלמידי ישוע.

* לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-25 במרץ.

הרשעת החטא

קראו יוחנן 8:9, 16. איזו עבודה חורצת גורלות מבצע רוח הקודש עבורנו, ומדוע היא בעלת חשיבות רבה כל כך?

ישוע מכנה את רוח קודש פרקליט, מילה בעלת משמעות עמוקה הטומנת בחובה רעיון של עוזר, עורך דין, מנחם. רוח הקודש אינו מבצע הרשעה בתור מאשים או כתובע שלנו. הוא נשלח על ידי ישוע לא כדי לגנות אותנו, אלא כדי לעזור לנו לראות את הצורך שלנו בחסד. רק נחמה יכולה להתקבל כעזרה. זהו אסון גדול שבביל מאמינים, כאשר הם מבקרים אחרים על חטא, כביכול מתוך כוונה טובה, ברוח מאשימה במקום לעזור לאותם חוטאים. ישוע לעולם לא קרא לנו לעשות זאת. מי אנחנו שנצביע על חטאי אחרים בעודינו חוטאים בעצמינו?

קראו רומים 2:1 ומתי 7:3. מה המסר שאנו צריכים להבין מפסוקים אלה?

נקראנו להיות העדים של ה', לא התובעים שלו. אנו נקראים להיות עדים לכוח הגואל שלו, לא לגנות אחרים על חטאיהם. בניסיון להרשיע אנשים אחרים על חטאיהם, אנו מבצעים עבודה שהיא לא שלנו. זהו תפקידו של רוח הקודש. לאנשים שאינם מקדישים את חייהם לישוע, לעתים קרובות, אין תחושה והבנה אמיתית של מהו חטא, ועד כמה הרסני הוא יכול להיות.

הרעיון הוא שרוח הקודש לא יפרט רשימה ארוכה של מעשים שגויים, אלא יפנה אותנו אל חטא היסוד: אי אמונה בישוע המשיח (יוחנן 9:16). הסבל שלנו אינו נובע מחוסר שלמות מוסרית שלנו, אלא מהניכור שלנו מה' ומהסירוב שלנו לקבל את ישוע. הבעיה הבסיסית של כל חטא היא שבני אדם לא מאמינים בישוע, ולכן דוחים את האחד והיחיד שבכוחו להצילם מן החטא ומאשמתם. רק רוח הקודש יכול לפתוח את לב האדם ומוחו לצורך הגדול שלנו בחזרה בתשובה ובגאולה דרך מותו של המשיח.

הצורך בצדק

ביוחנן 8: 16 נאמר כי רוח הקודש יוכיח את העולם לא רק על חטא, אלא גם על צדק. במילים אחרות, עולם אשר אינו באמת יודע מה הוא חטא, בהתאמה, אינו יודע מה הוא צדק אמיתי.

אנשים לא מאמינים חושבים שצדק חיצוני מספיק. הם מחפשים את הצדקה שלהם, לא את צדקת האלוהים. הם חושקים בצדקה הנובעת ממעשיהם, כגון ציות לחוקי אלוהים. אך מעשי הציות לחוק שלנו אינם יכולים להצדיק אותנו בפני אלוהים, מה שיכולה לעשות צדקתו של ישוע. בישעיהו 5: 64, מתאר הנביא את כל הצדקות שהעם בימיו ניסה להשיג בכוחות עצמו כ"פרטי לבוש מזוהמים". צדקה שמנסים להשיג באופן עצמאי, למרות המניעים הטובים ביותר, למעשה מהווה בדיוק את ההפך. רק צדקתו של ישוע יכולה לעמוד בכבוד מול כל הטענות של חוק האלוהים. ואנו יכולים לקבל אותה בחיינו באמצעות אמונה בישוע המשיח.

קראו באגרת אל הרומים 5:10 ועברים 4:15,16. כיצד קשורה צדקתנו לעבודת הקודש של ישוע בפני האב בשמיים?

הצדקה הנדרשת לפי חוקי התורה מתממשת על ידי חייו המושלמים של ישוע. הוא מת למעננו. למרות שהוא נדחה על ידי אלו ששלחו אותו למוות על פני האדמה, הוא התקבל בברכה על ידי האב בשמים. עכשיו ישוע חי ומשתדל עבורנו (עברים 4: 15,16), והוא מייחס את מותו לנו בזכות אמונתנו מאחר כי אין לנו את הצדקה הדרושה לישועה. כתוצאה מכך יש לנו הזכות לחיות כי הוא חי בתוכנו. "עַם הַמְּשִׁיחַ נִצְלַבְתִּי וְאֵנֹכִי לֹא אֶחְיֶה עוֹד כִּי אִם הַמְּשִׁיחַ הוּא חֵי בְקִרְבִּי וְאֲשֶׁר אֲנִי חֵי עִתָּהּ בְּבֶשֶׂר חֵי אֲנִי בְּאֲמוֹנַת בְּרִית אֱלֹהִים אֲשֶׁר אֶהְבְּנִי וְיִתֶּן אֶת נַפְשׁוֹ בְּעַדִּי" (גלטים 2: 20). כאשר ישוע חי בליבנו, אנחנו מובלים על ידי הרוח (רומים 8: 4) ומקבלים חיים רוחניים חדשים באמצעות כוחו של הרוח (השוו עס גלטים 5: 2-3; 5: 16,18). ההתעלות של ישוע מול האב מצדיקה את נוכחותו בקרבנו באמצעות הרוח. תלמידי ישוע, אשר התחזקו על ידי רוח הקודש, חיים ומתפתחים בנאמנות למשיח.

האם חוויתם במציאות עד כמה זולים ומטונפים ניסיונותיכם להשיג צדקה במו ידיכם? מה זה לימד אתכם על הצורך בצדקתו של המשיח ישוע?

הרשעת פסק הדין

קראו אפסים 11-8:16. מהו הדין שישוע מתייחס אליו? מדוע פסק דין זה מהווה בשורה טובה?

קיימת הכרה חשובה אחת נוספת ואחרונה בפועלו של רוח הקדש: המשפט המצפה לכל אדם. נדמה כי אנו נוהגים לקחת נושא זה למקומות לא נכונים ואף מזיקים. לעתים קרובות דיון על החטא והצדקה מוביל מאמינים רבים להכריז אזהרה על המשפט שמצפה לאלו שדוחים את המשיח. הם רוצים להזהיר את החוטאים, לרוב בנימה של איום, מפסק הדין שמחכה להם בעתיד. ואף על פי שמשפט זה אכן עתיד להתרחש, ישוע אינו מדבר על כך ביוחנן 11:16. ישוע האדון אינו מדבר על שיפוט בעתיד, כמו ביוחנן 12:48. היבט המשפט שישוע מתייחס אליו הוא החדשות הטובות כי שטן כבר נשפט, בעת שישוע מסר את חייו כקרבת על הצלב. השטן, האויב הגדול של אמת, פועל כעת על זמן שאול. המשפט יגיע, אבל הדגש כאן הוא על מודעות כי אל העולם הזה (השטן) כבר עכשיו מורשע (יוחנן 31:12).

קראו 1ה לפטרוס 5:8,9. כיצד פטרוס מתאר את השטן? כיצד נוכל להתנגד לו?

השטן בכל זאת עדיין פועל. הוא יודע שזמנו קצר ושהוא הובס לחלוטין בעת צליבת ישוע. לכן הוא זועם ודרוך למשוך איתו לתחתית כמה שיותר אנשים. אך עלינו לזכור כי הוא אויב מובס. ישוע זכה לנצחון. דמו של ישוע הופך אותנו לחופשיים. כאשר, במהלך מלחמת העולם השנייה, חיילים נאצים קיבלו את המכה המכרעת עם פלישה מוצלחת של בעלות הברית לצרפת ב 6 ביוני 1944, היה ברור כי היטלר הובס. יחד עם זאת, אחד עשר החודשים שבין יום D (כאשר ההתקפה החלה) ויום ה- VE (ה-8 במאי 1945, כאשר הסתיימה המלחמה באירופה) היו הנוראיים ביותר מבחינת כמות הדם שנשפך. באופן דומה, השטן יודע שהוא הובס, אך הוא נלחם בעקשנות עד הרגע האחרון. בזמנים קשים אלו אנו נקראים להיות פיכחים וערניים, להטיל את כל החרדות על ישוע, כי הוא דואג לנו (1ה לפטרוס 7,8:5).

מדוע החדשות על שיפוט הן טובות? מי הערב שלנו בדין? כיצד אנו יכולים לדרוש על המשפט האחרון בצורה כזו שניצור תקווה באנשים אתם אנו מדברים, ולא פחד?

הבטחת הישועה

קראו ה' ליוחנן 12,13; 5: רומים 17-15: 8; ה' 2 לקורינתים 5: 5. אם קיבלנו את ישוע בתור המשיח שלנו מדוע אנו יכולים להיות בטוחים בזכותינו לחיי נצח? מה הבסיס לביטחון זה?

רוח הקודש הוא האחד שמוביל את החוטא לישוע. מותו של ישוע במקומינו חיבר את הנתק ביננו לבין האלוהים. מחילתו של ישוע מעניקה לנו את החופש לחיות חיים חדשים בתור ילדים מאומצים של אלוהים. כעת, איננו עוד אויבים של אלוהים (רומים 10: 5), אנו מובלים על ידי הרוח (רומים 8: 4) וחיבתנו מושתתת על דברי רוח הקודש (רומים 8: 5). אם לא היה לנו את רוח המשיח, לא היינו ילדיו ולא היינו שייכים לו (רומים 9: 8). אך כעת יש לנו את עדותו הפנימית של רוח הקודש אשר שוכן בתוכנו. הוא מעיד לנו שאנו שייכים לישוע ושאו יורשי האלוהים יחד עם המשיח (רומים 8: 17). אותו הכוח העצום שהקים את ישוע לתחייה, כעת פועל בנו, ומחזיר אותנו לחיים מהמוות הרוחני (רומים 8: 10). יתרה מכך, הוא גם חותם בלבנו את הבטחה כי אנו באמת שייכים לאלוהים. לאחר ששמענו והאמנו בבשורת הגאולה, אנו נחתמנו בישוע עם רוח הקודש, אשר מהווה ערב לירושה שקבלנו (אפסים 1: 13,14). ודאות שכזו צריכה להתקיים בחיי כל מאמין (ה' ליוחנן 12,13; 5).

קראו אפסים 1:13,14. מה זה אומר להיות חתום על ידי הרוח?

מי שמקבל את המשיח נולד מחדש, מפני שהוא נולד "מהרוח" (יוחנן 3: 5,3). רוח הקודש חותם עובדה זו בלבנו על מנת שנוכל להיות בטוחים בגאולתנו, ולחוות את השמחה שבלהיות ילד של אלוהים. עכשיו יש לנו תודעה שאלוהים הוא האב האוהב שלנו ואנו ילדיו היקרים. רוח הקודש הוא המקדמה, הפיקדון למתנה הסופית של חיי נצח אשר תינתן לנו בביאתו השנייה של ישוע (ה' לקורינתים 5: 51-15). זהו סימן ההיכר של אמונה אמיתית. קשה לדמיין כיצד מאמינים יכולים להוות עדים משכנעים ללא אמון בהבטחה זו. "דבר על אומץ, דבר על אמונה ותקווה, ואתה כולך תתמלא באור האדוני. המשך לחשוב על הדלת שמשיח פתח בפניכם, שאף אדם אינו יכול לסגור. אלוהים יסגור את הדלת בפני כל הרע, אם תרצה לתת לו הזדמנות. כאשר האויב מגיע כמו מבול, רוח אלוהים תניח אתכם על במותי ארץ". (אלן ג' וויט, The Advent Review and Sabbath Herald, April 16, 1889).

רוח הקודש ותקווה

קראו רומים 5:4,5; 13:15; וה' לקורינתים 13:13. מהו הקשר שבין אהבה לתקווה? כיצד רוח הקודש מסייע לנו בענקת אהבה ותקווה?

רוח הקודש הוא מי שיוצק את אהבת האל אל תוך ליבנו. הוא מחבר אותנו לאלוהים וגורם לאהבת אלוהים לשכון בנו. אהבתו של אלוהים איתנה ובלתי משתנה, זו הסיבה והיסוד של תקוותנו. בלי אהבה – לא תהיה תקווה. רק אהבה יוצרת תקווה. אהבת אלוהים בשילוב עם הנאמנות שלו, מעניקה לנו תקווה נפלאה כי הוא יבוא שוב, לקחת אותנו הביתה, למקום שבו הוא נמצא.

קראו תהילים 31:24. כיצד תקווה משפיעה עלינו?

תקווה מעוררת באדם השראה. תקווה נוטעת בו כוח חדש. תקווה מאפשרת לנו לשיר ולהיות שמחים. התקווה חיונית לחיים. מה הטעם בחיים ללא תקווה? אך שימו לב, להיות בעל תקווה ולהיות אופטימי – אלו שני דברים שונים. האופטימיסט חושב שהכל ישתפר: מזג האוויר, כלכלה, הציונים בבית ספר, וכולי. תקווה, לעומת זאת, איננה אופטימיות עיוורת. נהפוך הוא, היא מעוגנת בנאמנות האל ובהבטחות שהוא נתן בעבר. התקווה מאמינה שאלוהים ימלא את הבטחותיו ויעמוד במילתו. אלוהים הוכיח כי הוא מהימן ויציב. העמידתו האיתנה באמת שלו היא הבסיס לתקווה שלנו. אין ספק כי הבסיס של תקוותנו נמצא גם כן בישוע על הצלב. כאשר אנו מסתכלים על קרבן המשיח, אנו יכולים לראות באופן ברור ביותר את התגשמות אהבת האלוהים כלפינו. הצלב עם ישוע שה הפסח המושלם ששילם בחייו עבור חטאינו, נותן לנו וליקום כולו התגלות שאין כמותה על אלהינו. לכן אנו, בתור ייצורים כושלים וזמניים בעולמינו העצום והגדול הזה, נוכל למצוא תקווה, לא בעצמנו או בדבר מה שנשיג, אלא באלוהינו אשר התגלה לנו על הצלב.

כיצד התקווה האדוונטיסטית מעוגנת בהבטחותיו של אלוהים? כיצד משפיעה התקווה על חיינו? כיצד נוכל לפתח אורח חיים המשקף תקווה, ולא ייאוש?

נקודות למחשבה

קרא קטעים נבחרים של אלן ג' וייט, "Ye shall receive power", במיוחד את הקטע של אוקטובר "Ready for the Spirit".

אנו יכולים לסכם את פעילות רוח הקודש באמירה כי הוא פועל בהרמוניה עם אלוהים האב ואלוהים הבן כדי להשיג את גאולתנו. רוח הקודש מעורר אותנו מהמוות הרוחני שלנו. הוא מוביל אותנו למודעות החטא שלנו ופוקח את עינינו לעובדה שהלכנו לאיבוד. הוא זורע בנו את הרצון לשינוי ומוביל אותנו לישוע, אשר הוא לבדו יכול לענות על כל צרכינו הכמוסים. הוא נותן לנו ביטחון בישועה מכיוון שהוא תמיד מצביע לנו על ישוע ועל מה שהוא עשה עבורנו. הוא מסייע לנו להיות יותר דומים לישוע. הוא עוזר לנו להישאר נאמנים לאלוהים. הוא מאפשר לנו להגשים את רצונו של אלוהים לעסוק באופן יעיל בשליחות שלנו. הוא מקפיד שדבר האלוהים הכתוב יהיה המדריך והנורמה המהימנים שלנו בחיינו כמאמינים. היכן היינו מוצאים את עצמנו ללא רוח הקודש? כיצד היינו מסתדרים בלעדיו? אזי היינו אומללים ואבודים, ולא היינו יכולים לעשות דבר שיעניק תהילה וכבוד לאלוהים. תודה לישוע על כך שהבטיח ושלח לנו את רוח הקודש. "רוח הקודש הייתה הגדולה ביותר מכל המתנות שהוא יכל לבקש מאביו כדי לרומם את עמו." (אלן ג' וייט, p. 13, Ye Shall Receive Power).

שאלות לדיון:

1. הבה נתמקד יותר בשאלה מהו חטא ומהי צדקנות. מדוע צריכה להיות לנו, (כמאמינים שכתבי קודש הם דבר ה'), הבנה שונה של החטא והצדקה, להבדיל מאלה שאינם מאמינים במקרא? מה המקרא מלמד אותנו על חטא ועל צדקה, לעומת מקורות אחרים שאינם עושים זאת?
2. שתפו את חברי קבוצת שיעור השבת שלכם לגבי איזה היבט של עבודת רוח הקודש הוא המשמעותי ביותר עבורכם. מה הסיבה לכך וכיצד הדבר השפיע על חייכם?
3. נדבר על התקווה שיש לנו בישוע. מהן הסיבות לתקווה זו? כלומר, אם מישהו היה שואל על הסיבה לתקווה שנמצאת בתוכך (ה1 לפטרוס 3:15), כיצד הייתם עונה, ואיזה טענה משכנעת הייתם מביאים?
4. השבוע, עסק השיעור בשאלת הבטחת הישועה. מהי הבטחת הישועה? ואם יש לנו אותה, מדוע אנו זקוקים לה? על מה היא צריכה להתבסס? כיצד היא שונה מסתם השערה?